

Arrest

**nr. 43 600 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2009 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De Litouwse autoriteiten werden op 7 januari 2010 om de terugname van verzoekster verzocht op grond van artikel 16 (1) c van de verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin II-verordening). Op 9 februari 2010 stemden de Litouwse autoriteiten in met het verzoek tot terugname op grond van artikel 9.1. van de Dublin II-verordening.

1.3. Op 16 februari 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing wordt aan verzoekster betekend op dezelfde dag.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat zij op 01.12.2009 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg ze het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten en geboren te zijn in Grozny (Russische Deelrepubliek Tsjetsjenië) op 28.07.1968.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 08.12.2009 dat ze op 12.09.2006 in Litouwen aankwam nadat ze illegaal de grens was overgestoken tussen Litouwen en Wit-Rusland. In Litouwen vroeg ze het statuut van vluchteling aan bij de Litouwse autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat vervolgens vier maanden in Pobradi verbleef en vervolgens een jaar en enkele maanden in Rukla, beide keren in een opvangcentrum. Vervolgens zou ze anderhalf jaar in Elektrenai verbleven hebben. Betrokkene verklaarde dat ze een jaarlijkse verblijfsvergunning had maar geen politiek asiel kreeg. Op 28.11.2009 zou ze Litouwen verlaten hebben via een Poolse of Litouwse chauffeur en naar België gereisd zijn. Op 01.12.2009 zou ze met haar drie kinderen in België zijn toegekomen en nog dezelfde dag het statuut van vluchteling hebben aangevraagd bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkenes echtgenoot (G.A.) (...), zou nog in Litouwen verblijven.

Rekening houdende met betrokkenes verklaringen dat ze in Litouwen asiel aanvraag en een jaarlijkse verblijfsvergunning had maar geen politiek asiel kreeg en ze Litouwse identiteitskaarten neerlegde tijdens haar asielaanvraag in België werd op 07.01.2010 een terugnameverzoek op basis van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343 van 18.02.2003 aan de Litouwse autoriteiten verstuurd. De Litouwse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 09.02.2010 weten dat ze akkoord gaan om betrokkene en haar drie minderjarige kinderen (G.I.) (...), (G.I.) (...) en (G.M.) (...) over te nemen op basis van art 9.1 van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003. Litouwen is aldus verantwoordelijk geworden voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Litouwen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Litouwen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Litouwen dan in België zou genieten. Litouwen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Litouwse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Litouwse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Litouwen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Litouwse autoriteiten, Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Litouwen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens haar verhoor op 08.12.2009 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Zij verklaarde dat haar schoonfamilie in België is. Zowel betrokkenes schoonzus (G.A.) (...), schoonbroer (G.A.) (...) en schoonmoeder (G.A.) (...) zouden in België verblijven (DVZ, vraag 16). Voor het overige haalt betrokkene geen specifieke redenen aan waarom ze haar asielaanvraag in België wilde indienen.

Met betrekking tot deze verklaarde familieleden in België dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van de familieleden blijkt dat de drie vermeldde familieleden net als betrokkene meerderjarig zijn. De drie voornoemde familieleden, met name de schoonzus, schoonbroer en schoonmoeder, maken bovendien geen deel uit van het gezin van betrokkene en vallen niet onder de definitie van "gezinsleden" zoals bepaald in art 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003. Bovendien maakt betrokkene evenmin aannemelijk dat ze op enige manier afhankelijk

is van de hulp (financieel, medisch...) van deze familieleden. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid verklaarde betrokkene dat ze hartproblemen heeft en een maagzweer en dat haar medicatie niet helpt en dat ze zich nu probeert te behelpen met natuurlijke methodes. Betrokkene verklaarde eveneens dat ze geopereerd is aan haar baarmoeder. Verder verklaarde betrokkene dat twee van haar kinderen een kromming in de rug hebben en dat haar zoon hiervoor een corset heeft en nu last heeft van een "schuingegroeide" hals. Voor haar dochter was er nog geen goede diagnose. Haar zoon zou ook last hebben van een slecht gezichtsvermogen (DVZ, vraag 20). Van al deze ingeroepen aandoeningen brengt betrokkene niet het minste begin van bewijs aan en ook betrokkene administratief dossier bevat geen medische attesten die deze verklaringen staven. Bovendien maakt betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk dat deze problemen haar of haar kinderen zouden verhinderen om te kunnen reizen. Integendeel, deze aandoeningen bleken alleszins geen probleem om vanuit Litouwen naar België te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Litouwen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 9.1 van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Litouwse instanties. "

2. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de opgeworpen exceptie van de verwerende partij aangaande het ernstig middel en het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bestaat er geen noodzaak om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek hiervan en een uitspraak hierover zijn slechts noodzakelijk indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, te dezen niet het geval is.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster een manifest gebrek aan motivering op, een schending van de rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen en een kennelijke appreciatiefout "wat een schending uitmaakt van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 3, §2, en 15.1 van de(...) (Dublin II-verordening) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het artikel 3 E.V.R.M." Uit het hieronder weergegeven betoog blijkt dat verzoekster tevens de schending opwerpt van artikel 3, §4 van de Dublin II-verordening en van artikel 71/3, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit).

Verzoekster werpt in een uitgebreid doch weinig gestructureerd betoog het volgende op:

"Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

(...)

Overwegende dat de eiseres eerst en vooral er de aandacht wil op vestigen dat de bestreden beslissing een formeel en materieel gebrek aan motivering vertoont, doordat zij niet in kennis is gesteld van de vraag tot terugname gesteld door de Belgische overheden aan de Poolse overheden, terwijl het artikel 71/31§1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 toch bepaalt dat wanneer de tegenpartij aan de verantwoordelijke geachte Staat in toepassing van de Europese reglementering, de terugname over de overname vraagt van een asielzoeker, de betrokken vreemdeling hiervan moet worden geïnformeerd en dat eveneens de inhoud van de tussengekomen beslissing moet worden meegedeeld ;

Dat dit artikel 71/3§1 van het Koninklijk Besluit aan de tegenpartij oplegt om de betrokken vreemdeling ervan te informeren wanneer men een aanvraag aan een andere Lidstaat wordt gericht om de asielzoeker over te nemen of terug te nemen ;

Dat dit helemaal niet is gebeurd door de tegenpartij, gezien de bijlage 26 die werd afgeleverd aan de eiseres op geen enkele wijze of op geen enkel moment vermeldde dat er een aanvraag tot over- of terugname was gericht aan de Litouwse autoriteiten ;

Dat de eiseres op 1 december 2009 een asielaanvraag heeft ingediend in België en nadat zij zich deze eerste keer het aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, werd haar gevraagd om nog eens terug te komen waarop het "Dublininterview" werd gedaan, zoals wordt duidelijk gemaakt met een stempel aangebracht op de bijlage 26 van de eiseres ;

Dat geen enkele andere vermelding werd gemaakt op bijlage 26 of zij werd ook niet met enige andere informatie in kennis gesteld van de aanvraag tot terugname die blijkbaar reeds was gericht aan de Litouwse overheden;

Dat de bestreden beslissing enkel vermeld dat de Litouwse autoriteiten op 9 februari 2010 zouden hebben ingestemd met de aanvraag tot terugname die op 7 januari 2010 zou zijn verstuurd ;

Dat in ieder geval de tegenpartij een schending heeft begaan van het artikel 71/3§1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, door de eiseres niet te informeren van de aanvraag tot terugname die werd gericht aan de Litouwse autoriteiten, gezien dit artikel niet alleen de tegenpartij ertoe verplicht de vreemdeling op de hoogte te brengen van de beslissing die zij zelf neemt over haar eigen verantwoordelijkheid om een asielaanvraag te onderzoeken, maar ook van het feit dat er een vraag tot terugname werd gericht aan een andere Staat ;

Dat dit in dit geval dus niet is gebeurd, zodat de bestreden beslissing een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering vertoont, in strijd met de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met het artikel 71/3§1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981;

Dat tevens ook de aandacht moet worden gevestigd op het feit dat de tegenpartij evenmin de verplichting heeft nageleefd die wordt opgelegd door het artikel 34 van de EG-Verordening 343/2003 , namelijk dat de asielzoeker in een taal waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij of zij deze begrijpt, zou worden geïnformeerd over de toepassing van de Verordening 343/2003, over de termijnen die wordt voorzien in deze Verordening en de gevolgen ervan;

Dat de eiseres hierover helemaal niet is geïnformeerd op schriftelijke wijze , in een taal die zij begrijpt namelijk het Russisch zodat deze bepaling van de EG-Verordening 343/2003 niet is nageleefd en werd geschonden;

Overwegende dat de artikelen 3§2 en 15 van de EG-Verordening 343/2003 aan de Belgische overheden de mogelijkheid geeft om zelf een asielaanvraag te onderzoeken, ook al leggen de andere regels van de Verordening vast dat een andere Lidstaat in principe verantwoordelijk is voor het onderzoek van de asielaanvraag;

Dat de eiseres duidelijk heeft aangegeven dat haar schoonfamilie in België is, maar de bestreden beslissing stelt dat de eiseres geen andere specifieke redenen zou hebben aangehaald waarom ze haar asielaanvraag in België wilde indienen en dat de familieleden in België net als de eiseres meerderjarig zijn en dat zij geen deel uitmaken van het gezin van de eiseres en dus niet onder de definitie van "gezinsleden" vallen zoals bepaald in artikel 2.i van de Verordening van de Raad nr. 343/2003 en dat zij evenmin aannemelijk maakt dat ze op enige manier afhankelijk is van de hulp van deze familieleden;

Dat er echter moet worden opgemerkt dat aan de eiseres helemaal niet is gevraagd of zij afhankelijk is van de hulp van haar familieleden die zich in België bevinden, zodat zij niet wist dat zij dit moest aangeven op het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de eiseres pas sinds 1 december 2009 in België verblijft en nog niet direct de mogelijkheid heeft gehad om een diagnose te krijgen voor haar medische toestand, zodat de bestreden beslissing ten onrechte haar verwijt dat het administratief dossier nog geen medische attesten zou bevatten;

Dat de eiseres intussen een aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 (stuk 4) en uit het medisch attest dat werd neergelegd in het kader van die procedure blijkt duidelijk dat de dokter van de eiseres de aanwezigheid en de zorgen van familieleden van de eiseres als wenselijk beschouwd ter ondersteuning van het posttraumatisch stresssyndroom waaraan zij lijdt (stuk 2) ;

Dat de dokter van de eiseres heeft vastgesteld dat zij lijdt aan angst, depressie en functionele stoornissen in gevolge de oorlogsbelevissen in haar land van herkomst en dat zij van een posttraumatisch stresssyndroom, zodat zij de opvolging en behandeling van een psychiater nodig heeft (stuk 2);

Dat de dokter van de eiseres van mening is dat zij niet kan reizen, omdat de oorzaak van haar ziekte zich bevindt in de oorlogsgruwelen die zij heeft meegemaakt en de vendetta waar haar familie het slachtoffer van is (stuk 2);

Dat de eiseres Litouwen is ontvlucht samen met haar schoonfamilie omwille van het feit dat zij daar werd teruggevonden door een rivaliserende familie, die haar schoonbroer zocht, Meneer (G.A.) en de

familie werd dus bedreigd in Litouwen, waardoor zij Litouwen zijn ontvlucht en naar België zijn gekomen, om bescherming te krijgen tegen de bloedwraak;

Dat de eiseres niet wist wat zij moest vertellen op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en er werd haar ook niet in detail gevraagd waarom zij niet in Litouwen kon blijven, evenmin als naar haar gezondheidstoestand of medische attesten;

Dat de eiseres niet op voldoende wijze werd geïnformeerd over haar rechten en plichten en dus helemaal niet wist dat zij medische attesten moest neerleggen in het administratief dossier opdat er rekening zou worden gehouden met haar gezondheidsproblemen en de problemen die zij heeft gekend in Litouwen;

Dat het aan de tegenpartij toch toekomt om alle mogelijke informatie hierover te verzamelen en de gepaste vragen hierover te stellen, zodat zij volledig zou geïnformeerd zijn over de redenen waarom de eiseres asiel aanvraagt in België;

Dat de tegenpartij dit echter niet heeft gedaan en geen verdere vragen heeft gesteld, wat een schending is van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, n.l. het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen;

Dat de bestreden beslissing ten onrechte helemaal geen rekening heeft gehouden met de problemen van de eiseres en haar schoonfamilie in Litouwen, wat toch de eerste aanleiding voor hen is geweest om Litouwen te ontvluchten en in België asiel te vragen;

Dat voor de toepassing van het art. 3§2 en 15 van de EG-Verordening het niet noodzakelijk is dat de aanwezige familieleden van de eiseres in België zouden behoren tot haar "gezinsleden" in de enge zin van het woord;

Dat de eiseres, gezien haar beperkte duur van verblijf in België nog niet eerder een diagnose heeft kunnen laten stellen door een dokter en pas op 24 februari 2010 een medisch attest kon verkrijgen van haar geneesheer, die heeft bevestigd dat zij lijdt aan angst, depressie, functionele stoornissen en een posttraumatisch stresssyndroom, waardoor zij de aanwezigheid van haar familieleden nodig heeft en niet in staat is om te reizen (stuk 2);

Dat wanneer de eiseres in duidelijke verklaringen heeft aangegeven dat zij medische problemen heeft, evenals twee van haar kinderen, dan is er toch een verplichting voor de tegenpartij om hier alle nodige informatie over te verzamelen om zich te verzekeren van het feit dat een terugkeer naar Litouwen geen onmenselijk en/of vernederende behandeling zou uitmaken in strijd met het art. 3 van het EVRM;

Dat het niet voldoende is voor de tegenpartij om zich weg te steken achter de redenering dat de eiseres geen medische attesten zou hebben neergelegd in het administratief dossier die de verklaringen over haar medische problemen zouden staven en dat ze op geen wijze aannemelijk zou maken dat de medische problemen haar of haar kinderen zouden verhinderen om te kunnen reizen;

Dat wanneer er wordt gesproken over medische problemen en gelet op de beperkte mogelijkheden van de eiseres om een medische behandeling op te starten, maar ook gelet op de beperkte duur die zij reeds in België verblijft, behoorde het toch toe aan de tegenpartij om meer informatie in te winnen over de medische toestand van de eiseres en haar kinderen om hier, met volledige kennis van zaken een beslissing te nemen over het al dan niet terugsturen naar Litouwen;

Dat het een verplichting is van de Belgische staat om na te gaan of er geen schending zou zijn van het artikel 3 van het EVRM wanneer een vreemdeling wordt teruggestuurd naar een ander land, dit rekening houdende met de gezondheidstoestand;

Dat de verplichtingen die voortvloeien uit het artikel 3 EVRM niet enkel negatieve verplichtingen inhouden, n.l. zich onthouden van handelingen die zouden leiden tot een rechtstreekse schending van het artikel 3 EVRM, maar ook tot positieve verplichtingen, n.l. het ondernemen van bepaalde handelingen om een schending van het artikel 3 EVRM te vermijden;

Dat in een recente zaak voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, er werd beslist door het Hof dat de tegenpartij moest overgaan tot het verrichten van de medische, klinische en psychologische onderzoeken op een kandidaat-vluchteling van wie een psychiater had bevestigd dat het medisch tegen aangewezen was dat zij zou terugkeren naar Polen in het kader van de Dublin-reglementering, dit gelet op de grote psychologische kwetsbaarheid van de betrokkene (stuk 5);

Dat in voormelde zaak de tegenpartij zich ook had gebaseerd op het feit dat er geen medische attesten aanwezig waren in het administratief dossier en in dezelfde zaak was het ook zo dat de betrokken kandidaat-vluchteling nog niet de tijd had gehad om een psychologische en psychiatrische behandeling op te starten, gezien de zeer korte duur van haar verblijf in België;

Dat het Europees Hof aan de Belgische staat heeft opgelegd om over te gaan tot deze medische en klinische onderzoeken om te bepalen wat de psychologische toestand was van de betrokkene en om te motiveren waarom een terugwijzing naar Polen geen schending zou uitmaken van het artikel 3 EVRM, gelet op de psychologische toestand van de betrokkene;

Dat duidelijk blijkt uit deze verplichting opgelegd aan de tegenpartij door het Europees Hof dat de verplichtingen die voortvloeien uit het artikel 3 EVRM verder gaan dan het enkel verwijzen naar de

afwezigheid van medische attesten in een dossier om zijn verantwoordelijkheid te ontlopen om te onderzoeken of er een schending zou kunnen voorkomen van het artikel 3 EVRM;

Dat de tegenpartij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing helemaal niet voldoende was geïnformeerd over de exacte medische toestand van de eiseres, die nog niet de tijd had gehad om alle diagnoses te laten stellen door een dokter en dat de tegenpartij dus de plicht had om te wachten op deze informatie of om zelf de nuttige inlichtingen in te winnen om een beslissing te nemen met volle kennis van zaken, wat echter niet is gebeurd;

Dat nu echter duidelijk blijkt uit een medisch attest van de dokter van de eiseres dat zij niet in de mogelijkheid is om te reizen, omwille van het feit dat de oorzaak van haar posttraumatisch stresssyndroom zich bevindt in de oorlogsgruwelen en de vendetta die zij heeft meegemaakt en zoals hierboven reeds vermeld, zijn deze feiten die aan de oorsprong liggen van haar posttraumatisch stresssyndroom niet enkel beperkt tot Tsjetsjenië, maar zijn deze ook uitgebreid naar Litouwen, omdat zij zelf en haar familie daar werden bedreigd in het kader van de vendetta die haar familie treft;

Dat gelet op het feit dat deze vendetta ook deels aan de oorsprong ligt van haar posttraumatisch stresssyndroom angst en depressie, is een terugkeer naar Litouwen tegen aangewezen, gezien haar medische en psychologische toestand zal verslechteren door een confrontatie met deze nieuwe traumatismen, wat in strijd is met het artikel 3 EVRM ;

Dat de bestreden beslissing dus een kennelijk gebrek aan motivering vertoont, gelet op wat hierboven is uiteen gezet;

Dat er bovendien nu een aanvraag is ingediend op basis van medische redenen in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en er moet dus eerst een beslissing worden genomen over deze aanvraag alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden afgeleverd, wat wordt opgelegd door het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur:

Dat een verslag van het Odysseus Network over het asielsysteem in Litouwen duidelijk maakt dat de toegang tot de gezondheidszorgen in Litouwen ook zeer problematisch zijn (stuk 3, p.26- 27)

Dat dit verslag melding maakt van zeer grote toegangsproblemen voor asielzoekers tot gezondheidszorg, buiten de dringende medische hulp, gezien een bepaald besluit dat moet worden opgemaakt door de regering nog niet is genomen, wat tot gevolg heeft dat het staatsbudget niet kan worden toegewezen in de praktijk (stuk 3 : op.cit., p.27);

Dat deze gebreken in toegang tot gezondheidszorgen en zeker gespecialiseerde gezondheidszorgen, zoals dit nodig zal zijn voor de eiseres, die een behandeling nodig heeft van een psychiater, ook werd aangehaald in de aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van het artikel 9ter die werd ingediend en met deze gebrekkige toegang tot gezondheidszorgen werd ook geen rekening gehouden door de bestreden beslissing, terwijl dit nochtans wordt bevestigd in publiek toegankelijk bronnen, zoals het verslag van het Odysseus Network, zoals hierboven reeds aangehaald (stukken 3 en 4) ;

Dat in geval van terugkeer van de eiseres naar Litouwen haar opvolging en behandeling door een psychiater zal worden stopgezet en niet kan worden verder gezet, zodat dit een verslechtering van haar gezondheidstoestand tot gevolg zal hebben, wat evident is, en dit maakt eveneens een schending uit van het artikel 3 van het EVRM, omdat een verslechtering van haar gezondheidstoestand resulterend uit een onderbreking van haar behandeling een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt, dit conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens;

Dat het gebrek van de tegenpartij om hier rekening mee te houden een gebrek aan formele motivering uitmaakt, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met het artikel 3 EVRM;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds eerder heeft geoordeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken ook een plicht heeft om bepaalde inlichtingen in te winnen en ook de verplichting heeft om op zorgvuldige wijze de administratieve beslissingen voor te bereiden, en rekening te houden met alle elementen en alle informatie en eventueel inlichtingen in te winnen, wanneer dit noodzakelijk zou zijn;

Dat aldus, in een recent arrest van 10 december 2009, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geoordeeld dat er een schending was van het algemeen Rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur om zorgvuldig de administratieve beslissingen voor te bereiden omdat er geen rekening wordt gehouden met kritische informatiebronnen over de problemen in de asielprocedure in Griekenland en omdat er geen enkele informatie werd bekomen van de Griekse overheden betreffende de specifieke situatie van de eiser in Griekenland, omdat er enkel werd verwezen naar het feit dat Griekenland de wetgeving van de Europese Unie had omgezet in nationale wetgeving en dat Griekenland verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag, ook al werd er geen uitdrukkelijk positief antwoord gegeven op de aanvraag tot overname (stuk 6 : CCE, nr 35.631 van 10 december 2009, p.7);

Dat uit dit arrest blijkt dat op de tegenpartij ook een verplichting ligt om bepaalde informatie in te winnen die specifiek eigen is aan de betrokkene en zich niet enkel te baseren op de loutere regelgeving vervat

in de EG-Verordening om de verantwoordelijkheid van een lidstaat vast te stellen om een asielaanvraag te onderzoeken ;

Dat wanneer er specifieke medische problemen worden aangehaald, er een plicht rust op de tegenpartij om deze medische problemen in aanmerking te nemen en de nodige inlichtingen in te innen om de specificiteit van de medische problemen te kennen, n.l. door eventueel contact op te nemen met het vluchtelingencentrum om na te gaan of er door een dokter kan worden bepaald wat de specifieke medische problemen en de nodige behandeling zouden zijn ;

Dat er onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat de eiseres, als kandidaat vluchteling, niet de praktische en financiële mogelijkheden heeft om onmiddellijk een dokter te consulteren in België en dat zij daarvoor volledig afhankelijk is van de financiële en materiële steun die zij krijgt van de Belgische overheden;

Dat wanneer de eiseres wordt geconfronteerd met problemen in de opvangstructuren in België en, waardoor haar mogelijkheden om een dokter te consulteren worden beperkt, zij hiervan niet het slachtoffer kan zijn, maar dat in tegendeel het wel aan de Dienst Vreemdelingen toekomt om rekening te houden met de medische problemen en precies na te gaan wat de medische problemen zijn om met kennis van zaken een beslissing te nemen, waarin een uitspraak kan worden gedaan over een impact van deze medische problemen op een eventuele reis naar Litouwen, wat helemaal niet wordt gedaan in de bestreden beslissing, die enkel zeer beperkt vast stellen dat er geen medische attesten in het administratief dossier zitten wat manifest onafdoende is en een schending uitmaakt van het algemene rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen;”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133 900).

3.3. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. Artikel 71/3, §1, van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “§ 1. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het verzoek richt aan de verantwoordelijke Staat in de zin van Europese regelgeving die België bindt, om de asielzoeker over te nemen of terug te nemen, brengt hij de vreemdeling daarvan op de hoogte en deelt hij hem de inhoud mee van de genomen beslissing.”

3.5. Het richten van een terugnameverzoek aan de Litouwse overheden en de inhoud van de genomen beslissing daaromtrent worden ontegensprekelijk meegedeeld aan de hand van de bestreden beslissing. Waar verzoekster betoogt “Dat de bestreden beslissing enkel vermeld (sic) dat de Litouwse autoriteiten op 9 februari 2010 zouden hebben ingestemd met de aanvraag tot terugname die op 7 januari 2010 zou zijn verstuurd;” gaat ze eraan voorbij dat de bestreden beslissing eveneens stelt: “Rekening houdende met betrokkenes verklaringen dat ze in Litouwen asiel aanvroeg en een jaarlijkse verblijfvergunning had maar geen politiek asiel kreeg en ze Litouwse identiteitskaarten neerlegde tijdens haar asielaanvraag in België werd op 07.01.2010 een terugnameverzoek op basis van art 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343 van 18.02.2003 aan de Litouwse autoriteiten verstuurd.”

3.6. Voor wat betreft het op de hoogte brengen van verzoeker van het richten van een terugnameverzoek aan Litouwen blijkt niet uit het hierboven geciteerde artikel 71/3 van het Vreemdelingenbesluit dat dit dient te gebeuren in een afzonderlijke schriftelijke mededeling en dat dit niet kan opgenomen worden in de bijlage 26 quater, minstens volgt uit de voormelde bepaling niet dat dit op voorhand op een schriftelijke wijze dient te gebeuren.

3.7. Ondergeschikt stelt de Raad vast dat een eventuele miskennis van het vormvoorschrift, neergelegd in artikel 71/3, §1, van het Vreemdelingenbesluit geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in welk belang verzoekster hieraan ontleent, minstens toont verzoekster dit niet aan. De eventuele miskennis van een vormvoorschrift kan enkel leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop gevolgd is wanneer de verzoeker aantoont dat die miskennis hem benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149 347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg een invloed hebben gehad op de inhoud van de uiteindelijke beslissing (RvS 23 april 2009, nr. 192 577). Zelfs indien het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewezen, maakt verzoekster niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin II-verordening waardoor ze benadeeld werd .

Gelet op het voormelde kan verzoekster niet worden gevolgd waar ze stelt *“Dat dit in dit geval dus niet is gebeurd, zodat de bestreden beslissing een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering vertoont, in strijd met de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, in combinatie met het artikel 71/3§1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981;”* Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

3.8. Verzoekster werpt op: *“Dat tevens ook de aandacht moet worden gevestigd op het feit dat de tegenpartij evenmin de verplichting heeft nageleefd die wordt opgelegd door het artikel 3 §4 van de EG-Verordening 343/2003, namelijk dat de asielzoeker in een taal waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij of zij deze begrijpt, zou worden geïnformeerd over de toepassing van de Verordening 343/2003, over de termijnen die wordt voorzien in deze Verordening en de gevolgen ervan; Dat de eiseres hierover helemaal niet is geïnformeerd op schriftelijke wijze, in een taal die zij begrijpt namelijk het Russisch zodat deze bepaling van de EG-Verordening 343/2003 niet is nageleefd en werd geschonden;”*

3.9. Uit artikel 3, §4, van de Dublin II-verordening kan evenmin afgeleid worden dat het informeren van een asielzoeker *“over de toepassing van de Verordening 343/2003, over de termijnen die wordt voorzien in deze Verordening en de gevolgen ervan”* op een schriftelijke wijze dient te geschieden. Verder kan te dezen gewezen worden op de artikelen 2 en 3 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die als volgt luiden:

“Art. 2. Aan de asielzoeker wordt een algemene informatiebrochure ter beschikking gesteld op het moment waarop hij zich vluchteling verklaart of zijn aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling indient overeenkomstig artikel 50, 50bis of 51 van de wet of op het ogenblik waarop hij zich bij de bevoegde dienst aanbiedt in het geval voorzien in artikel 51/7 van de wet.

Art. 3. Deze in artikel 2 bedoelde algemene informatiebrochure bevat minstens inlichtingen over de volgende onderwerpen :

1 ° het verloop van de asielprocedure;

2 ° de toepassing van de Overeenkomst van Dublin van 15 juni 1990 betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de lid-Staten van de Europese Gemeenschap wordt ingediend, goedgekeurd bij wet van 11 mei 1995 en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien;(…)”

Er zijn geen elementen beschikbaar in het administratief dossier waaruit zou blijken dat deze informatiebrochure, waarin op algemene wijze uitleg wordt verschaft over de toepassing van de Dublin II-verordening, niet aan verzoekster gegeven zou zijn of niet zou opgesteld zijn in een taal die verzoekster beheerst. Ondergeschikt stelt de Raad vast dat een eventuele miskennis van het vormvoorschrift, neergelegd in artikel 3, §4, van de Dublin II-verordening geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad ziet niet in welk belang verzoekster hieraan ontleent, minstens toont zij dit niet aan. In dit verband verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.7.

Gelet op het voormelde kan verzoekster niet worden gevolgd waar ze stelt dat artikel 3 §4 van de Dublin II-verordening werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

3.10. Verzoekster werpt op: *“Dat de eiseres duidelijk heeft aangegeven dat haar schoonfamilie in België is, maar de bestreden beslissing stelt dat de eiseres geen andere specifieke redenen zou hebben*

aangehaald waarom ze haar asielaanvraag in België wilde indienen en dat de familieleden in België niet als de eiseres meerderjarig zijn en dat zij geen deel uitmaken van het gezin van de eiseres en dus niet onder de definitie van "gezinsleden" vallen zoals bepaald in artikel 2.i van de Verordening van de Raad nr. 343/2003 en dat zij evenmin aannemelijk maakt dat ze op enige manier afhankelijk is van de hulp van deze familieleden;

Dat er echter moet worden opgemerkt dat aan de eiseres helemaal niet is gevraagd of zij afhankelijk is van de hulp van haar familieleden die zich in België bevinden, zodat zij niet wist dat zij dit moest aangeven op het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken;"

3.11. Verzoeksters Dublininterview, dat plaatsgegrepen heeft op 8 december 2009 in aanwezigheid van een tolk, bevindt zich in het administratief dossier. In de rubriek 16 die handelt over familieleden in België wordt het volgende gesteld: "G.A., mijn schoonzus, adres niet gekend, status niet gekend; G. A.-K., schoonbroer, adres niet gekend, status niet gekend; G.A., schoonmoeder, adres niet gekend, status niet gekend." In de rubriek 19 wordt onder de vraag "Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?" het volgende antwoord van verzoekster vermeld: "Omdat mijn schoonfamilie van mijn man hier is." In fine wordt onder de rubriek "nuttige informatie" vermeld: "geen." Gelet op de door verzoekster verstrekte gegevens acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris daaromtrent oordeelt: "Met betrekking tot deze verklaarde familieleden in België dient te worden opgemerkt dat uit het administratief dossier van de familieleden blijkt dat de drie vermeldde familieleden net als betrokkene meerderjarig zijn. De drie voornoemde familieleden, met name de schoonzus, schoonbroer en schoonmoeder, maken bovendien geen deel uit van het gezin van betrokkene en vallen niet onder de definitie van "gezinsleden" zoals bepaald in art 2.i van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003. Bovendien maakt betrokkene evenmin aannemelijk dat ze op enige manier afhankelijk is van de hulp (financieel, medisch...) van deze familieleden. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde."

3.12. Van een asielzoeker die een asielaanvraag indient in België en die afhankelijk is van in België verblijvende familieleden kan verwacht worden dat hij dit gegeven zelf meedeelt. Blijkens de rubrieken 19 en de rubriek "nuttige informatie" in fine van het Dublininterview blijkt dat verzoekster de gelegenheid kreeg om elementen aan te brengen inzake haar familie. Gelet op het vage antwoord van verzoekster aangaande haar in België verblijvende familieleden acht de Raad het geen schending van de zorgvuldigheidsplicht dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet specifiek vraagt of verzoekster afhankelijk is van deze familieleden. Verzoekster toont in haar verzoekschrift ook niet aan dat zij in feite afhankelijk is van deze familieleden zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.13. Waar verzoekster verderop in haar verzoekschrift nog opwerpt: "Dat voor de toepassing van het art. 3§2 en 15 van de EG-Verordening het niet noodzakelijk is dat de aanwezige familieleden van de eiseres in België zouden behoren tot haar "gezinsleden" in de enge zin van het woord;" dient erop gewezen te worden dat dit betoog haaks staat op artikel 15.1. van de Dublin II-verordening dat als volgt luidt: "1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven." Het betreft dus het herenigen op humanitaire gronden van "gezinsleden en andere afhankelijke familieleden". Voor wat betreft het concept "gezinsleden" wordt in artikel 15.1. van de Dublin II-verordening geen uitzondering gemaakt op de definitie ervan in artikel 2.i) van de Dublin II-verordening. De Raad benadrukt verder dat artikel 3, tweede lid, van de Dublin II-verordening, dat de zogenaamde soevereiniteitsclausule omvat waarbij een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, geen verplichting of verantwoordelijkheid afgeleid kan worden voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien overeenkomstig de bepalingen van de Dublin II-verordening een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag. Deze bepaling laat een individuele vluchteling in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. Verweerder heeft de door verzoekster tijdens haar Dublininterview aangebrachte redenen waarom zij wenst dat haar asielaanvraag in België behandeld wordt en de aangebrachte gezondheidsproblematiek, die een belemmering zouden kunnen vormen voor een overdracht aan de Litouwse autoriteiten, opgenomen in de bestreden beslissing en duidelijk aangegeven dat hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Dublin II-verordening vervatte mogelijkheid. Artikel 3.2. van de Dublin II-verordening scheidt op zich geen verdere verplichtingen in hoofde van de verwerende partij. Het feit dat verzoekster niet akkoord gaat met de redenen

waarom verweerder geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin II-verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is. De Raad ziet niet ook in in welke mate verweerder toepassing had dienen te maken van artikel 3.2 van de Dublin II-verordening indien de familieleden van verzoekster die in België verblijven geen gezinsleden zijn zoals bepaald in artikel 2.i) van de Dublin II-verordening en het evenmin familieleden betreft waarvan ze niet afhankelijk blijkt te zijn, minstens toont verzoekster niet aan om welke reden de aanwezigheid van familieleden de Belgische autoriteiten er desondanks had dienen toe te leiden verzoeksters asielaanvraag toch te behandelen.

Derhalve wordt de schending van de artikelen 3, §2 en 15 van de Dublin II-verordening niet aangetoond en is dit onderdeel van het middel eveneens ongegrond.

3.14. De bestreden beslissing stelt: *“Gevraagd naar de toestand van haar gezondheid verklaarde betrokkene dat ze hartproblemen heeft en een maagzweer en dat haar medicatie niet helpt en dat ze zich nu probeert te behelpen met natuurlijke methodes. Betrokkene verklaarde eveneens dat ze geopereerd is aan haar baarmoeder. Verder verklaarde betrokkene dat twee van haar kinderen een kromming in de rug hebben en dat haar zoon hiervoor een corset heeft en nu last heeft van een "schuingegroeide" hals. Voor haar dochter was er nog geen goede diagnose. Haar zoon zou ook last hebben van een slecht gezichtsvermogen (DVZ, vraag 20). Van al deze ingeroepen aandoeningen brengt betrokkene niet het minste begin van bewijs aan en ook betrokkenes administratief dossier bevat geen medische attesten die deze verklaringen staven. Bovendien maakt betrokkene op geen enkele wijze aannemelijk dat deze problemen haar of haar kinderen zouden verhinderen om te kunnen reizen. Integendeel, deze aandoeningen bleken alleszins geen probleem om vanuit Litouwen naar België te reizen.”*

3.15. De in punt 3.14. geciteerde passage van de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier. Tijdens haar Dublininterview op 8 december 2009 antwoordde verzoekster aangaande haar gezondheidstoestand het volgende: *“Ik heb hartproblemen en een maagzweer mijn medicatie hiervoor maakt het erger en nu probeer ik mij te behelpen met natuurlijke methodes, ik ben ook aan mijn baarmoeder geopereerd. Twee van mijn kinderen hebben een kromming in de rug, mijn zoon kreeg een corset hiervoor en heeft nu last van een schuingegroeide hals, mijn dochter hebben ze nog geen goede diagnose kunnen geven. Mijn zoon heeft ook een slecht gezichtsvermogen.”*

3.16. Verzoekster betoogt: *“Dat de eiseres pas sinds 1 december 2009 in België verblijft en nog niet direct de mogelijkheid heeft gehad om een diagnose te krijgen voor haar medische toestand, zodat de bestreden beslissing ten onrechte haar verwijt dat het administratief dossier nog geen medische attesten zou bevatten;(…). Dat de eiseres, gezien haar beperkte duur van verblijf in België nog niet eerder een diagnose heeft kunnen laten stellen door een dokter en pas op 24 februari 2010 een medisch attest kon verkrijgen van haar geneesheer, die heeft bevestigd dat zij lijdt aan angst, depressie, functionele stoornissen en een posttraumatisch stresssyndroom, waardoor zij de aanwezigheid van haar familieleden nodig heeft en niet in staat is om te reizen (stuk 2);(…) Dat er onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat de eiseres, als kandidaat vluchteling, niet de praktische en financiële mogelijkheden heeft om onmiddellijk een dokter te consulteren in België en dat zij daarvoor volledig afhankelijk is van de financiële en materiële steun die zij krijgt van de Belgische overheden;(…) Dat wanneer er specifieke medische problemen worden aangehaald, er een plicht rust op de tegenpartij om deze medische problemen in aanmerking te nemen en de nodige inlichtingen in te innen om de specificiteit van de medische problemen te kennen, n.l. door eventueel contact op te nemen met het vluchtelingencentrum om na te gaan of er door een dokter kan worden bepaald wat de specifieke medische problemen en de nodige behandeling zouden zijn ;*

Dat wanneer de eiseres wordt geconfronteerd met problemen in de opvangstructuren in België en, waardoor haar mogelijkheden om een dokter te consulteren worden beperkt, zij hiervan niet het slachtoffer kan zijn, maar dat in tegendeel het wel aan de Dienst Vreemdelingen toekomt om rekening te houden met de medische problemen en precies na te gaan wat de medische problemen zijn om met kennis van zaken een beslissing te nemen, waarin een uitspraak kan worden gedaan over een impact van deze medische problemen op een eventuele reis naar Litouwen, wat helemaal niet wordt gedaan in de bestreden beslissing, die enkel zeer beperkt vast stellen dat er geen medische attesten in het administratief dossier zitten wat manifest onafdoende is en een schending uitmaakt van het algemene rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen;”

Dat wanneer de eiseres in duidelijke verklaringen heeft aangegeven dat zij medische problemen heeft, evenals twee van haar kinderen, dan is er toch een verplichting voor de tegenpartij om hier alle nodige

informatie over te verzamelen om zich te verzekeren van het feit dat een terugkeer naar Litouwen geen onmenselijk en/of vernederende behandeling zou uitmaken in strijd met het art. 3 van het EVRM;
Dat het niet voldoende is voor de tegenpartij om zich weg te steken achter de redenering dat de eiseres geen medische attesten zou hebben neergelegd in het administratief dossier die de verklaringen over haar medische problemen zouden staven en dat ze op geen wijze aannemelijk zou maken dat de medische problemen haar of haar kinderen zouden verhinderen om te kunnen reizen;
Dat wanneer er wordt gesproken over medische problemen en gelet op de beperkte mogelijkheden van de eiseres om een medische behandeling op te starten, maar ook gelet op de beperkte duur die zij reeds in België verblijft, behoorde het toch toe aan de tegenpartij om meer informatie in te winnen over de medische toestand van de eiseres en haar kinderen om hier, met volledige kennis van zaken een beslissing te nemen over het al dan niet terugsturen naar Litouwen;
Dat het een verplichting is van de Belgische staat om na te gaan of er geen schending zou zijn van het artikel 3 van het EVRM wanneer een vreemdeling wordt teruggestuurd naar een ander land, dit rekening houdende met de gezondheidstoestand;
Dat de verplichtingen die voortvloeien uit het artikel 3 EVRM niet enkel negatieve verplichtingen inhouden, n.l. zich onthouden van handelingen die zouden leiden tot een rechtstreekse schending van het artikel 3 EVRM, maar ook tot positieve verplichtingen, n.l. het ondernemen van bepaalde handelingen om een schending van het artikel 3 EVRM te vermijden;(…) Dat de tegenpartij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing helemaal niet voldoende was geïnformeerd over de exacte medische toestand van de eiseres, die nog niet de tijd had gehad om alle diagnoses te laten stellen door een dokter en dat de tegenpartij dus de plicht had om te wachten op deze informatie of om zelf de nuttige inlichtingen in te winnen om een beslissing te nemen met volle kennis van zaken, wat echter niet is gebeurd;”

3.17. Verzoeksters betoog dat haar niet kan verweten worden dat zij niet direct de mogelijkheid heeft gehad om een diagnose te krijgen voor haar medische toestand, en dat het de verwerende partij toekwam om hieromtrent zelf alle nodige informatie te verzamelen klemt, aangezien de diagnose van haar medische toestand door haar dokter, ten bewijze waarvan ze een medisch attest toevoegt aan haar verzoekschrift, als volgt luidt: *“Dat de dokter van de eiseres heeft vastgesteld dat zij lijdt aan angst, depressie en functionele stoornissen in gevolge de oorlogsbelevissen in haar land van herkomst en dat zij van een posttraumatisch stresssyndroom, zodat zij de opvolging en behandeling van een psychiater nodig heeft (stuk 2);”* Uit het gestelde in punt 3.14 blijkt echter niet dat verzoekster *“in duidelijke verklaringen”* gewag maakte van *“angst of depressie”* zoals ze nochtans voorhoudt in haar verzoekschrift. Het komt de Raad voor dat indien men van verwerende partij verwacht dat zij alle nodige informatie dient te vergaren omtrent een medische toestand van een asielzoeker, het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om duidelijk zijn medische toestand te schetsen. Tegenover de zorgvuldigheidsplicht van de verwerende partij staat in deze de informatieplicht van verzoekster. Verzoekster kan zich niet dienstig verschuilen achter de stelling dat *“de eiseres niet wist wat zij moest vertellen op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en er werd haar ook niet in detail gevraagd (...) evenmin als naar haar gezondheidstoestand of medische attesten;”* Uit rubriek 20 van het Dublininterview blijkt duidelijk dat verzoekster expliciet gevraagd werd hoe haar gezondheidstoestand is. De opmerking van verzoekster dat haar niet gevraagd werd haar problemen te attesteren met medische attesten doet niet ter zake aangezien verzoekster in haar verzoekschrift een medisch attest overmaakt waarin sprake is van andere gezondheidsproblemen dan de problemen die zij gesignaleerd heeft bij haar Dublininterview en aangezien ze er zelfs niet in slaagt om bij het indienen van haar verzoekschrift medische attesten over te maken aangaande haar tijdens haar Dublininterview gesignaleerde gezondheidsproblemen en deze van haar kinderen.

3.18. Waar verzoekster met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM stelt: *“Dat het een verplichting is van de Belgische staat om na te gaan of er geen schending zou zijn van het artikel 3 van het EVRM wanneer een vreemdeling wordt teruggestuurd naar een ander land, dit rekening houdende met de gezondheidstoestand;”* wijst de Raad er opnieuw op dat er een informatieplicht van verzoekster voorafgaat aan de zorgvuldigheidsplicht van de verwerende partij: deze laatste kan maar verweten worden geen of onvoldoende informatie ingewonnen te hebben indien verzoekster voldoende duidelijke elementen heeft aangebracht. Noch van haar gezondheidsproblemen noch van de gezondheidsproblemen van de kinderen die ze aanhaalde bij haar Dublininterview maakt verzoekster een medisch attest over. Verzoekster maakt bij haar verzoekschrift een medisch attest over aangaande gezondheidsproblemen die ze niet gesignaleerd heeft bij haar Dublininterview. Verzoekster kan niet dienstig stellen dat de verwerende partij geen informatie heeft opgezocht aangaande gezondheidsproblemen gesignaleerd tijdens het Dublininterview, waar verzoekster er op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift evenmin in slaagt daarvan medische attesten over te maken, en aangaande gezond-

heidsproblemen die voor het eerst gesignaleerd worden in het verzoekschrift. Verzoekster kan dan ook niet dienstig stellen dat in deze artikel 3 EVRM geschonden werd omdat het de verplichting was van de Belgische Staat om *“na te gaan of er geen schending zou zijn van het artikel 3 van het EVRM wanneer een vreemdeling wordt teruggestuurd naar een ander land, dit rekening houdende met de gezondheidstoestand.”* Verwerende partij kan niet verweten worden niet overgegaan geweest te zijn *“tot deze medische en klinische onderzoeken om te bepalen wat de psychologische toestand was van de betrokkene en om te motiveren waarom een terugwijzing naar Polen geen schending zou uitmaken van het artikel 3 EVRM, gelet op de psychologische toestand van de betrokkene”* aangezien verzoekster op geen enkel ogenblik tijdens haar Dublininterview gewag maakte van een psychologische toestand. Van verwerende partij kan niet redelijkerwijs verwacht worden dat zij het treffen van de bestreden beslissing uitstelt totdat verzoekster mogelijk nog andere gezondheidsproblemen signaleert dan deze die zij naar voren gebracht heeft tijdens het Dublininterview. Verzoekster heeft blijkens haar Dublininterview alleszins niet aangegeven dat zij later nog andere gezondheidsproblemen wenste kenbaar te maken, minstens toont zij dit niet aan. Verzoekster kan derhalve niet dienstig stellen *“Dat het een verplichting is van de Belgische staat om na te gaan of er geen schending zou zijn van het artikel 3 van het EVRM wanneer een vreemdeling wordt teruggestuurd naar een ander land, dit rekening houdende met de gezondheidstoestand”* en evenmin *“dat de tegenpartij dus de plicht had om te wachten op deze informatie of om zelf de nuttige inlichtingen in te winnen om een beslissing te nemen met volle kennis van zaken, wat echter niet is gebeurd;”* Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.19. Verder blijkt uit het Dublininterview dat verzoekster op de duidelijke vraag waarom ze specifiek een asielaanvraag indiende in België, antwoordde: *“Omdat mijn schoonfamilie van mijn man hier is”*. In fine wordt van het Dublininterview wordt onder de rubriek *“nuttige informatie”* vermeld: *“geen.”* Verzoekster maakt voor het eerst gewag van het feit dat *“eiseres Litouwen is ontvlucht samen met haar schoonfamilie omwille van het feit dat zij daar werd teruggevonden door een rivaliserende familie, die haar schoonbroer zocht, Meneer (G.A.) en de familie werd dus bedreigd in Litouwen, waardoor zij Litouwen zijn ontvlucht en naar België zijn gekomen, om bescherming te krijgen tegen de bloedwraak.”* Verzoekster kan zich niet op dienstige wijze verstoppen achter de stelling dat *“de eiseres niet wist wat zij moest vertellen op het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en er werd haar ook niet in detail gevraagd waarom zij niet in Litouwen kon blijven,”* en de stelling *“Dat de eiseres niet op voldoende wijze werd geïnformeerd over haar rechten en plichten en dus helemaal niet wist dat zij medische attesten moest neerleggen in het administratief dossier opdat er rekening zou worden gehouden met haar gezondheidsproblemen en de problemen die zij heeft gekend in Litouwen”*, aangezien van haar verwacht kan worden dat zij deze problemen spontaan meedeelt wanneer haar gevraagd wordt waarom ze precies in België een asielaanvraag wenst in te dienen of wanneer haar gevraagd wordt andere nuttige informatie mee te delen. Ook op dit vlak dient de Raad te stellen dat indien men van verwerende partij verwacht dat zij alle nodige informatie dient te vergaren omtrent het vluchten uit Litouwen, het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om duidelijk de redenen hiervoor uiteen te zetten. Tegenover de zorgvuldigheidsplicht van de verwerende partij staat in deze de informatieplicht van verzoekster. Verzoekster kan dan ook niet dienstig stellen: *“Dat het aan de tegenpartij toch toekomt om alle mogelijke informatie hierover te verzamelen en de gepaste vragen hierover te stellen, zodat zij volledig zou geïnformeerd zijn over de redenen waarom de eiseres asiel aanvraagt in België; Dat de tegenpartij dit echter niet heeft gedaan en geen verdere vragen heeft gesteld, wat een schending is van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, n.l. het rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen; Dat de bestreden beslissing ten onrechte helemaal geen rekening heeft gehouden met de problemen van de eiseres en haar schoonfamilie in Litouwen, wat toch de eerste aanleiding voor hen is geweest om Litouwen te ontvluchten en in België asiel te vragen; Dit onderdeel van het middel is eveneens ongegrond.*

3.20. Waar verzoekster betoogt *“Dat er bovendien nu een aanvraag is ingediend op basis van medische redenen in toepassing van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en er moet dus eerst een beslissing worden genomen over deze aanvraag alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden afgeleverd, wat wordt opgelegd door het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur;”* en verwijst naar de inhoud van het medisch attest en naar informatie aangaande de toegang tot gezondheidszorg in Litouwen, stelt de Raad vast dat het administratief dossier een dergelijke aanvraag niet bevat en dat verzoekster daarvan evenmin het bewijs overlegt bij haar verzoekschrift. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij beschikte over deze aanvraag en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof die een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met of gemotiveerd te hebben aangaande elementen waarover zij niet beschikte op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof. Verzoekster kan derhalve niet dienstig stellen *“Dat het gebrek van de*

tegenpartij om hier rekening mee te houden een gebrek aan formele motivering uitmaakt, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in combinatie met het artikel 3 EVRM;" Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.21. Verzoekster poneert *"Dat gelet op het feit dat deze vendetta ook deels aan de oorsprong ligt van haar posttraumatisch stresssyndroom angst en depressie, is een terugkeer naar Litouwen tegen aangewezen, gezien haar medische en psychologische toestand zal verslechteren door een confrontatie met deze nieuwe traumatismen, wat in strijd is met het artikel 3 EVRM ;"* Dienaangaande dient de Raad vast te stellen dat verzoekster op geen enkele wijze *"deze vendetta"* in Litouwen, die ze voor het eerst kenbaar maakt in haar verzoekschrift, aantoont. In dit verband komt het de Raad voor dat een medisch attest een indicatie geeft over een ziekte of pathologie maar dat een dergelijk attest geen uitsluitend vermag te geven over de oorzaak ervan. Artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs, wat in casu niet is gebeurd. Verzoekster toont bovendien niet aan dat zij geen adequate bescherming zal kunnen krijgen van de Litouwse autoriteiten tegen *"deze vendetta"*. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.22. Verzoekster poneert *"Dat in geval van terugkeer van de eiseres naar Litouwen haar opvolging en behandeling door een psychiater zal worden stopgezet en niet kan worden verder gezet, zodat dit een verslechtering van haar gezondheidstoestand tot gevolg zal hebben, wat evident is, en dit maakt eveneens een schending uit van het artikel 3 van het EVRM, omdat een verslechtering van haar gezondheidstoestand resulterend uit een onderbreking van haar behandeling een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt, dit conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens."* De Raad stelt vast dat verzoeksters beweringen dat *"haar opvolging en behandeling door een psychiater zal worden stopgezet"* feitelijke grondslag mist, aangezien uit het medisch attest gevoegd bij het verzoekschrift niet blijkt dat verzoekster reeds behandeld wordt door een psychiater. Waar verzoekster verwijst naar het bij haar verzoekschrift gevoegde verslag van het Odysseus Network over het asielsysteem in Litouwen en betoogt *"Dat dit verslag melding maakt van zeer grote toegangsproblemen voor asielzoekers tot gezondheidszorg, buiten de dringende medische hulp, gezien een bepaald besluit dat moet worden opgemaakt door de regering nog niet is genomen, wat tot gevolg heeft dat het staatsbudget niet kan worden toegewezen in de praktijk (stuk 3 : op.cit., p.27);"* merkt de Raad op dat dit verslag dateert van 2004 en verzoekster niet aantoont dat dit *"bepaald besluit"* nog niet getroffen werd door de Litouwse overheden in de periode 2004-februari 2010. Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij voor haar pathologie in Litouwen geen adequate behandeling zal krijgen. Ondergeschikt dient de Raad te benadrukken dat het hem als annulatierechter niet toekomt om het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest en uittalingen van verzoekster daaromtrent in haar verzoekschrift en de ondersteunende stukken aangaande de toegang tot gezondheidszorgen in Litouwen die ze voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt, ten gronde te gaan beoordelen in de plaats van de verwerende partij. Het komt aan verwerende partij toe om de door verzoekster aangekondigde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te gaan appreciëren en om in het licht daarvan te beoordelen of de verwijdering van het grondgebied van het Rijk ten gevolge van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, besloten in de bestreden beslissing, dient plaats te grijpen. In dit verband merkt de Raad nog op dat ten opzichte van verzoekster geen maatregelen getroffen werden waaruit een nakende repatriëring kan worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.23. Voor wat betreft het door verzoekster aangehaalde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 ten slotte dient de Raad te benadrukken dat het arrest zegt wat het zegt in het kader van de individuele elementen die de zaak kenmerken. Verzoekster kan niet dienstig op een algemene wijze hieruit afleiden dat *"uit dit arrest blijkt dat op de tegenpartij ook een verplichting ligt om bepaalde informatie in te winnen die specifiek eigen is aan de betrokkene en zich niet enkel te baseren op de loutere regelgeving vervat in de EG-Verordening om de verantwoordelijkheid van een lidstaat vast te stellen om een asielaanvraag te onderzoeken."*

Uit de bespreking van de diverse onderdelen van het enig middel volgt dat het ongegrond is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA